

Stórir dagar í Vestmanna sögu:

Flaggskipið í norska fiskiflotanum — nú heimstað í Vestmanna

Færoyski fiskiflotin hefur fingið enn eitt »flaggskip«. Tað er fyrrverandi norsk notabátur-in og trolarin, Siljo, sum fríggjadagin í síðstu viku legði at bryggju á nýggja heimplássi sínum — fjórði Gullfinnur hjá Vestmanningum.

Tað var ikki so lítið gjørt burtúr, tá nýggi Gullfinnur kom siglandi gjøgnum Vestmannasund og síðani legði at bryggju í Vestmanna. — Ein stór-hending í okkara søgu, tók ein av monnunum á fiskavirkjunum til orða, tá Gullfinnur flaggskráddur kom skúmandi inn eftir fjørðinum — og honum aftaná Sóley, sum var farið út at taka ímóti.

Hóast illfýsið veður — tað regnaði ella — so var

nógv fólk komið oman á Heyganes at taka ímóti hesum stásiliga farinum, sum felagið Vestur í Vestmanna hefur keypt í Noregi fyri 40 mill. kr.

Fri

Skúlabørnini høvdu fingið fri. Hornorkestrið var á staðnum. Við lógvabrestum — hurrarópum og hornónleiki var nýggja skipið ynksat vælomið.

Á bryggjunni hildu bygðaráðsformaðurin og ein tingmaður úr bygðini røður. Simin Simonsen, bygðaráðsformaður segði m.a., at leitaðu vit aftur í tíðina, so mintust vit, tá størsta skipið á vágini varð selt til Noregs.

— Tá notaskipið Gull-

finnur varð seldur til Noregs hildu menn, at felagið Vestur fór at verða niðurlagt og sostatt ikki koma at geva meira arbeiði til bygðina — men so skuldi ikki vera — tibetur.

Hann segði víðari: — Nú er hetta stásiliga skipið komið og skuldi tað givið arbeiði til fleiri hendur, og tí eru vit í bygðaráðnum takksamir fyri.

Bygðaráðsformaðurin ynksati skipinum tillukku og vónaði, at tað fór at færa mangan fongin til lands.

Dirvi og mót

Øssur Dam Jacobsen, tingmaður úr Vestmanna tók síðani orðið. Hann

segði m.a., at tað skal stórt dirvi og mót til at taka so stóran til í tíðum sum í dag.

Og hann helt fram: — Men tað hefur ongantið verið færoyingum fyri, tá ringast stendur til, at fella í fátt. Tá hava vit heldur tikið dýrari til — og tað er júst hetta áráði og dirvi, sum hefur fært færoysku skútuna fram.

Viðari segði Øssur Dam Jacobsen, at vestmanningar enn einaferð hava vist seg sum undangongumenn.

— Í Føroya søgu stendur, at fyrsti trolarin, sum kom til landið, var Grani í 1911. Men tað rætta er, at vestmenningurin, undangongu- og framburðsmaðurin, Ólavur á Heygum, keypti longu í 1905 ein

trolara, sum nevndist Lord Alfred, men tíverri gekst tað hesum bátinum so illa, at hann varð seldur árið eftir við stórum tapi.

Djúpari

Øssur Dam Jacobsen visti síðani á, at tað broytta fiskiveiðumynstrið hevur gjørt, at heimaleiðirnar eru troyttar meira og meira, soleiðis at toskastovnurin í dag er ógvuliga nógv niður-fiskaður.

— Tað vit missa á fjarseiðum, helt hann fyri, tað kunnu vit ikki fiska á gomlu grunninum — men vit mugu troyta tað djúpara vatnið — og tí er gleðiligt, at vit hava fingið hetta farið, sum kann

fiska á djúpum vatni.

Tingmaðurin segði at enda, at vit við hesum farinum møguliga koma at økja okkara útflutning árliga við millum 30 og 40 mill. kr.

— Tit eigarar av bátinum hava fyrr vist tykkum, sum framúrskarandi sjóvinnumenn og hava fingið tað at gingið fyrr, so vit hava álit á, at tað fer at roynast aftur hesaferð.

Síðani segði reiðarin á Gullfinni, Regin á Rógvi nøkur orð. Hann takkaði fyri móttøkuna og vónaði, at tað fór at ganga hjá nýggja skipinum.

Nú varð so landgongubrúgv sett í land og børn og vaksin fóru umborð at siggja nýggja skipið.

Jú vist — ein stórir dagur í Vestmanna sögu.

Tá Gullfinnur kom til Vestmanna. Hornorkestrið spældi, teir vaksnu róptu hurrá og skúlabørnini frøddust — tey høvdu fingið fri! Og so tustu eil umborð